

ת"פ 47578/03/12 - מדינת ישראל נגד צאדק חמאד

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 47578-03-12 מדינת ישראל נ' חמאד(עציר)

בפני בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד דינה דוד

המאשימה

נגד

צאדק חמאד ע"י עו"ד חיים הדיה

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה מתוכה ושהייה בלתי חוקית בישראל.

על פי עובדות הכרעת הדין, ביום 27.02.12 בשעות הבוקר התפרץ הנאשם יחד עם אדם אחר לדירת מגורים ברחוב עזרת תורה 6 בירושלים וגנב ממנה מספר תכשיטים ופריטים השייכים לדיירי הבית. הנאשם ביצע את ההתפרצות תוך שנכנס לישראל ללא היתר כדן.

כמו כן הנאשם הורשע על פי הודאתו בחמש עבירות של כניסה לישראל שלא כדן, אותן עבר בתקופה שבין אוגוסט שנת 2011 לינואר שנת 2012 (מטעמים לא ברורים, אחת העבירות נכללה באישום הראשון, אך ארבע העבירות האחרות נכללו באישומים נפרדים).

בעת שמיעת התיק היה הנאשם משוחרר בתנאים. הכרעת הדין בעניינו של הנאשם ניתנה ביום 03.02.13, ומאז הפסיק הנאשם להתייצב לדיונים. רק ביום 13.8.17 אותר הנאשם ונעצר.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת מעשיו של הנאשם, הפגיעה בערכים המוגנים ופוטנציאל הסיכון והנזק הטמון בהם. המאשימה עתרה ביחס לאישום הראשון (עבירת ההתפרצות והגניבה) למתחם עונש הולם הנע בין 18-30 חודשי מאסר בפועל. כמו כן ביקשה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד ומצטבר לכל אחת מעבירות השהייה הבלתי חוקית. בדבריה הפנתה המאשימה גם לעובדה כי הנאשם נמלט מן הדין ונמנע מלהתייצב למשפטו פעם אחר פעם, זאת למרות שקיבל אישורי כניסה לישראל לצורך כך (הוגשו מסמכים בעניין) ועל כן ביקשה לחלט את ההפקדה הכספית שבתיק המעצר, בסך 10,000 ש"ח. כמו כן ביקשה להטיל פיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בנסיבותיו של הנאשם. לדבריו הנאשם יצא לדרך חדשה, וכיום הוא עובד במשרה קבועה

ברמאללה ומפרנס את משפחתו ביושר (הוצגו מסמכים לתמיכה בכך). ב"כ הנאשם הפנה לכך כי מאז הגשת האישום חלפו כחמש שנים, וטען כי המאשימה תרמה להמשכות ההליכים בכל שלא פעלה בשקידה הדרושה לשם איתורו של הנאשם. לאור זאת ביקש להימנע ככל האפשר מקטיעת דרכו החדשה של הנאשם ולאפשר לו לחזור לחיק משפחתו וילדיו במהרה. כמו כן ביקש להמנע מחילוט ההפקדה שבתיק.

שני הצדדים הגישו פסיקה לתמיכה בטיעוניהם.

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה. בדבריו לפני העיד כי פתח דף חדש, בנה חיים חדשים וכי כבר כחמש שנים שאינו נכנס לישראל.

מתחם העונש ההולם

ראשית אומר, כי ראיתי לקבוע מתחם עונש אחד לאישום הראשון, שעניינו עבירות התפרצות וגניבה, ומתחם עונש נפרד לחמש עבירות שהייה הבלתי חוקית בישראל.

עבירת ההתפרצות

הנאשם התפרץ לדירת מגורים וגנב מתוכה תכשיטים ופריטים נוספים השייכים לדיירי הבית, וכל זאת תוך שנכנס לישראל שלא כדין.

רבות נאמר על רעתה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים ונזקיה. תחושתו הקשה של אדם אשר ביתו נפרץ ברורה ומובנת. מעבר לפגיעה הכלכלית, העבירה פוגעת בשלוות נפשו של קרבן העבירה ובתחושת הבטחון האישי שלו בביתו. לא אחת עבירות אלו הדרדרו לעבירות אלימות, כאשר המתפרץ הופתע על ידי בעל הדירה, והיו אף מקרים אשר הסתיימו בתוצאה טרגית. לפיכך יש עונשים מרתיעים בגין עבירות אלו.

ר' ע"פ 370/14 אלכס סלפית נ' מדינת ישראל, שם נפסק ביחס לעבירות התפרצות:

"מדובר בעבירות הפוגעות בערכים חברתיים בסיסיים של פרטיות וקניין ומערערות את תחושת הביטחון האישי...נוכח נסיבות ביצוען, העבירות בהן הורשע אינן ממוקמות ברף העליון של החומרה. אך, כאמור, אין בכך לאיין את החומרה הבסיסית הטמונה בעבירות שמטבען מפרות את תחושת הביטחון של הציבור."

ר' גם רע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (21.2.2008), אשר האיר אף את החוויה הקשה אותה חווים קורבנות הפריצה:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם. נקל לשער את החוויה הקשה העוברת על קרבנות הפריצה, בשובם לביתם והנה הפיכת סדום ועמורה בתוכו וחפצים וכסף נעלמו ואינם, ולעיתים קרובות משמעות הדבר היא כי הרכוש יירד לטמיון, שכן העברין לא יילכד"

לדברים האמורים, אוסיף כי ביצוע התפרצות לדירה וגניבה ממנה, בעת שהיה בלתי חוקית בישראל, יש בכך משום חטא

על פשע אשר משווה לביצוע עבירת הרכוש חומרה יתרה. ור' לעניין זה רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל (להלן: הלכת פראגין):

"כך, אין דינו של פלוני שנכנס לישראל שלא כדין בפעם הראשונה כדינו של אלמוני שזו אינו הפעם הראשונה בה שוהה הוא שלא כדין בישראל. על אותו משקל, אין דינו של פלוני שנכנס שלא כדין לישראל כדי לפרנס את משפחתו הנמצאת במצוקה כלכלית כדינו של אלמוני שנכנס לישראל במטרה לבצע עבירה פלילית"

לאור חומרת מעשי הנאשם, פגיעתם בערכים מוגנים ובשים לב לרמת הענישה הנוהגת ולמתחם העונש אותו אני נוהג לקבוע בתיקי התפרצות דומים, תוך שאני מביא בחשבון את העובדה שהנאשם נכנס לישראל שלא כדין לשם ביצוע העבירה, מתחם העונש ההולם את המקרה שלפני הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין שנה ועד שלוש שנים (ר' עפ"ג 1369-02-14, חושיה נ' מדינת ישראל, עפ"ג 40839-04-14, אסרף נ' מדינת ישראל, מיום 19.6.14 ועפ"ג 61965-12-14, פכר נ' מדינת ישראל, מיום 15.2.15, בהם אושרו מתחמים דומים).

שהיה בלתי חוקית בישראל

זכות של מדינה לקבוע מי יבוא בשעריה ולפקח על הנכנסים והיוצאים בגבולותיה. זכות זו מוגנת באיסור הפלילי על כניסה לישראל ללא היתר.

לעניין מתחם העונש ההולם בעבירות שהייה בישראל ללא היתר ר' הלכת אלהרוש רע"פ 3677/13:

"המסקנה שאציע לחברי לאמץ היא כי כאשר נעברת לראשונה עבירת שב"ח לצרכי פרנסה, בהיעדר עבירות נלוות לה, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחיד, לנוכח הדמיון בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרים השונים. מתחם זה יכלול עונש מאסר שנע בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל למשך חמישה חודשים, אשר יכלול הן את תקופת התנאי והן את תקופת המאסר בפועל. מתחם עונש הולם לקנס ינוע בטווח שבין 0 ש"ח לבין 2,000 ש"ח."

לאור הפסיקה המנחה, ובשים לב למעשיו החוזרים ונשנים של הנאשם, אשר שב ונכנס לישראל פעם אחר פעם ללא היתר, ראיתי לקבוע לחמש עבירות שהייה הבלתי חוקית מתחם עונש אחד של מאסר, לתקופה שבין חודש וחצי ועד שבעה חודשים.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

הנאשם יליד 1985, נשוי ואב לשלושה. לחובתו הרשעה קודמת משנת 2007 בעבירה של הפרת הכרזת שטח סגור אשר בגינה ריצה חודש מאסר בפועל.

דין והכרעה

לזכות הנאשם זקפתי את העובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות, מעבר להרשעה בודדת משנת 2007 בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין. עוד הבאתי בחשבון את העובדה שמאז הורשע בשנת 2013 לא נכנס לישראל שלא כדין, ואת טענתו כי כיום הוא עובד בעבודה כשרה ומפרנס את משפחתו.

לחובת הנאשם זקפתי את העובדה שלא קיבל אחריות למעשיו, אלא כפר בהם. אכן, ניהול הוכחות הוא זכותו של כל נאשם, אך מי שניהל הוכחות לא יזכה להקלה לה זוכה נאשם אשר הודה וחסך זמן שיפוטי. אסייג מעט אמירה זו, שכן הנאשם ניהל את הגנתו באופן ענייני והוגן, תוך שעיקר הראיות הוגשו בהסכמה, ועניין זה יזקף לזכותו.

לא נתתי כל משקל לזכות הנאשם לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה. הנאשם התחמק מהדין לאורך למעלה מארבע שנים ומאז נתנה הכרעת הדין ביום 10.7.13 לא התייצב לדיונים בתיק. טענת הנאשם, כי לא קיבל אישור כניסה לישראל, עומדת בסתירה לאישור כניסה אשר הוצג על ידי המאשימה לישיבה שנקבעה לשמיעת הטיועונים לעונש ביום 10.7.13. כמו כן הוצגו מסמכים המלמדים כי לכל אורך התקופה שבין מתן הכרעת הדין למעצרו של הנאשם המאשימה ביצעה עשרות ניסיונות לאתרו ולהביאו למשפט. עניין זה מלמד על כך שלא זו בלבד שהנאשם לא קיבל אחריות למעשיו, אלא עשה כל שלא ידו כדי לא לשאת במחיר מעשיו.

צרמה לי טענת ב"כ הנאשם, כי היה על המאשימה לפעול באופן יעיל יותר על מנת לזמן את הנאשם: הנאשם התחמק מהדין למעלה מארבע שנים, ואינו יכול לבוא בטרוניה מדוע לא נעצר קודם לכן. דבר לא מנע מהנאשם להתייצב למשפטו, לו חפץ בכך.

משכך, ראיתי להשית על הנאשם עונשים הנמצאים בצידם הבינוני-נמוך של מתחמי העונש ההולם אותם קבעתי ביחס לאישומים בהם הורשע הנאשם, תוך חפיפה חלקית של העונשים.

חילוט ההפקדה

שני הצדדים ביקשו כי שאלת חילוט ההפקדה הכספית תתברר במסגרת גזר הדין (ר' פרוטוקול דיון מיום 16.8.17, ע' 28 למעלה). לפיכך אכריע בענין במסגרת זו.

לאחר הגשת כתב האישום, התבקש מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים. בית המשפט נתן בו אמון, כי יקיים תנאי שחרור ויתייצב למשפטו, בכפוף להפקדה כספית בסך 10,000 אשר תבטיח את התייצבותו. הנאשם הפר את האמון אשר ניתן בו, ולאחר שנתנה הכרעת הדין בעניינו הפסיק להגיע לדיונים והתחמק ממשפטו. בכך הפר הנאשם את תנאי שחרורו. ולעניין זה ר' בש"פ 980/12 פלוני נ' מדינת ישראל:

"מטרת הפקדת הערבות היא בראש ובראשונה להרתיע את הנאשם מפני הפרת תנאי השחרור. הערבות משמשת בטוחה שהנאשם יכבד את תנאי השחרור וימנע מהפרתם, כאשר הנאשם עצמו והערבים שנטלו אחריות לפקח עליו נוטלים סיכון שייפגעו בכיסם אם לא יעמדו בתפקידם. כמו כן, ההנחה היא שנאשמים יקיימו את תנאי השחרור, בין היתר בשל חשש שהפרתם תחזיר אותם למעצר. לכן על ביהמ"ש להיזהר מ"סלחנות מוגזמת" להפרות של תנאי ערובה שתעודד בעקיפין הישנות של הפרות ותפגום ביעילותו של מוסד השחרור בערובה. כחלק מהמטרה ההרתעתית, במקרה בו הופרו תנאי השחרור, רשאי בית המשפט להורות על חילוט הערבויות, כולן או מקצתן, כפי שנקבע בסעיף 51 לחוק המעצרים."

כפי שציינתי קודם, צרמה לי טענת ב"כ הנאשם, כי המאשימה היתה צריכה להשקיע מאמצים רבים יותר באיתורו של הנאשם. הנאשם ידע היטב כי עליו להתייצב למשפטו, ודבר לא מנע ממנו לעשות כן, מלבד רצונו שלא לשאת בעונש על מעשיו. למעלה מהדרוש אומר, כי מהחומר שהוצג לי עולה, כי המאשימה פעלה בשקידה על מנת לאתר את הנאשם, בשים לב לכך שמדובר בתושב שטחים, אשר הבטחת התייצבותו אינה משימה קלה.

לאור זאת, קמה הצדקה מלאה לחלט את ההפקדה הכספית שנועדה להבטחת התיצבותו של הנאשם, וכך אני מורה.

לפיכך גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. עשרים חודשי מאסר בפועל. ימי מעצרו של הנאשם, מיום 25.3.12 ועד 4.4.12 ינוכו והיתרה תמנה מיום 13.8.17.
- ב. ששה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת רכוש שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. שלושה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת רכוש שהיא עוון, או עבירה על חוק הכניסה לישראל תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ד. פיצוי למתלונן אריה זילברג, עד תביעה מס' 1, בסך 8,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.11.17.

הפקדה כספית בסך 10,000 ש"ח שבתיק מ"ת 47595-03-12 תחולט לטובת אוצר המדינה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו אלול תשע"ז, 17 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים.